

medens atter *Ragnarok* har enkelte Scener af stort Snit og den rette Stil, saaledes det meste af anden Akt og Siegfrieds Døds-Fortælling. Andet glipper, selv noget saa betydningsfuldt som Wotans Sammenstød med Siegfried. Helten, der bryder Gudens Modstand (et daarligt — uklart — Scenearrangement, der med ringe Umage kunde rettes, men stadig fastholdes, bidrager til Virkningens Odelægelse) eller som Rhindotrenes Spøg og Alvorstale til Siegfried — endelig Sørgemarschen, der bliver til intet under et forfjamsket Arrangement.

Men trods store og smaa Fejlgreb — vi har nu en agtbar, tildels meget rosværdig Fremstilling af *Nibelungens* $\frac{3}{4}$ Dele og af *Mestersangerne* (hvori Hr. *Nissen* har udvidet sin fortræffelige Hans Sachs-Præstation med at synge den i og for sig uundværlige, men hidtil oversprungne *Wahn-Monolog*) — og Publikum skatter denne Operaens Gerning.

Forsaa vidt — og naar man tænker paa de fyldte Huse ved *Navals* og *Vilh. Herolds* Gæstespil — har Teatrets Direktør da Ret i, hvad han anførte i en udførlig, klogt skrevet og klart motiveret Indberetning til Kultusministeriet.

Den konkluderer nemlig derhen, at det er Operaen, der bærer Teatret (økonomisk), men at Operaen, som den *internationale Kunst* dog bør forlade det danske Komediehus. Afhandlingen fremtraadte med indgaaende Ræsonnementer og vejede saa meget til allerede ved sin Forfatters Stilling, at en Diskussion af den vilde kræve mere Plads end denne Tidende tillader det. Men nogle (iøvrigt nærliggende) Betragtninger turde dog have Interesse. For det første: er det Vidnesbyrd om en stor og ægte, forstaaende Musikkærlighed hos Københavnerne, at de saaledes gennem Operatilstrømning »bærer« Teatret? Musikvenner vilde gerne tro det, men maa staa tvivlende. En ikke lille Kreds, der nok kan fylde godt paa de ikke talrige Wagner-aftner, beundrer denne Mester og paaskønner, at vi i Hr. *Cornelius*, Fru *Brun*, Hr. *Nissen*, Frk. *Krarup-Hansen* m. fl. har dygtige og interesserede Kunstnere til Udførelse af Wagners Værker. Men bortset herfra er det sikkert ene »Gæstespil«-Aftnerne, der fylder Teatret: Fru *Wedekinds* som *Herolds* og *Navals* — og disses Publikum kommer dog med helt andre Lyster og af ganske andre Grunde end f. Eks. de ærlige, grundige og dybtfølelse Musikvenner, der møder op til en Kammermusikaften. Det maatte da vedblivende mest være paa Gæstespil (og dermed samholdende begrænset Repertoire), at Operaens fremtidige Status skulde beregnes. Men dette er ret langt fra Idealet —, og økonomisk set en i altfald tvivlsom Beregning.

Et andet Punkt er Betegnelsen for Operaen: den internationale Kunst. Hvorfor egentlig dette? Er et fransk, tysk, engelsk Skuespil oversat for og spillet af danske Aktører mere national Kunst end en Opera af fremmed Oprindelse sunget af danske Sangere? Indrommet, at Slagordet er valgt af en litterær og kritisk Pennesfører, og at det kan være af en vis Virkning — man spørger dog, om det er andet end et Spil med Ord. Og desuden: vi har jo da en ren national Opera, som ingen kan tage fra os (og desværre heller ikke nogen synes ivrige for at faa fat paa): vil man ganske glemme de gamle, *Weyse*, *Kuhlau*, *Dupuy*, saa nødes vi da til at mindes *J. P. Hartmann*, *Lange-Müller*, *Enna*, *Alfred Toft* og *Carl Nielsen* m. fl. Den Tid er (heldigvis) forbi, da Københavnerne trak paa Skulderen af danske Operaer — tværtimod de mødes med særlig Godvilje, og at Interessen holder sig, viser senest *Carl Niensens* Sukces med *Maskarade*. Tag af det gamle Repertoire *Liden Kirsten* (Digt af H. C. Andersen i Folkevisestil, Musik af selve gamle Hartmann) og af det nyeste *Maskarade* (Tekst af Vilh. Andersen efter selve Holberg, Musik af en af de mest kendte yngre danske Komponister) — hvad kan være mindre internationalt. Det er tværtimod særlig typisk Udslag af dansk Kunst.

Men bortset fra det virkningsfulde, men vistnok for dristige Spil med Ord fortjener Direktør *Christiansen* Tak, fordi han som den, der har Indsigt i Økonomiens og den daglige Tjenestes Kringelkroge og Faldgruber, saa uforbeholdent udtaler sit *præterea censeo*: Skilsmisse af Opera og Skuespilscene. Det har jo været alle Musikvenners lyriske Drøm. Her gentages det med Erfaringens og Tallenes Myndighed.

Dog derover maa man da være klar, at Operaen, naar den sætter Fod under eget Bord, ingen lunde (ialfald i lange Tider) vil blive den Malkeko,

den i disse sidste Aaringer har kunnet være for det kgl. Teater. Kravene til Repertoire, til Nyopførelser, til Personale o. m. m. vil stige, og det er et Spørgsmaal, om Københavnerne Ævner (økonomisk som musikalsk) vil kunne følge med. At den skilte Drift betyder Forhøjelse af Udgifter, er i hvert Fald intet Spørgsmaal.

Medmindre man da vilde følge Stuttgarternes kloge Eksempel, der bygger sig ét Teater med to Scener, en lille og en stor, der skiftevis kan benyttes af Skuespil og Opera, saaledes at der den ene Aften paa den lille Scene kan spilles f. Eks. et Lortzingsk Syngestykke og paa den store Scene et Schillersk Drama og omvendt en anden Aften det første Sted Halbes *Jugend* og paa den store Scene *Mestersangerne*. Noget saadant burde vist overvejes og planlægges som det billigste og klogeste (i de tre nye Forsøgsaar, som vel bliver det første Resultat af »Overvejelserne«).

WILL. BEHREND

OBERST L. C. LUNN

ETER længere Tids tiltagende Svaghed er Oberst L. C. Lunn den 18. ds. afgaaet ved Døden her i Byen, omtrent 66 Aar gammel.

Han var en fremragende Officer med en Interesse for sin Stand, der var meget udover det almindelige, og med Evner, som under andre Forhold kunde have ført ham videre.

Han var født den 25. Maj 1842 paa Dorthealyst under Knabstrup Gods. Efter at være bleven Student og cand. phil. bevirkede de kritiske Forhold til Tyskland, at han i 1861 meldte sig som Officersaspirant ved Artilleriet. Han blev Reserveofficer i Januar 1862 og kom i April 1863 ind paa den militære Højskole, hvor Studierne imidlertid afbrødes af Krigen, i hvilken han dog kun deltog i Dannevirkeilbagetog og var med i Fredericia under Bombardementet.

Efter Fredslutningen fuldførte han sine Studier ved Højskolen, hvorfra han demitteredes 1868.

I 1880 udnævntes han til Kapitajn og Chef for 6. Bateria, i 1885—86 var han Forstander for Artilleriets Skydeskole, i 1887 kom han til Generalstabens, og i 1890 blev han Souschef ved 1. Generalkommando.

I 1891 blev han Chef for 4. Artilleriafdeling og Kommandant for 2. Artilleriregiments Kaserne paa Amager, og i December 1891 forfremmedes han til Oberstløjtnant. I 1896 avancerede han dernæst til Oberst og overtog Kommandoen over Fæstningsartilleriregimentet. Fra 1901—05 var han Chef for Kjøbenhavns Søbefæstning, men Sygdom paa Grund af Overanstrengelse nødte ham da til at tage sin Afsked, hvad der smertede ham dybt.

Oberst Lunn var en fuldblods Militær, med

Oberst L. C. Lunn, R. af Dbg., Dbm.

et aabent Blik for Nødvendigheden af Samarbejde mellem Hærens forskellige Vaabenarter, hvilket han under alle Forhold utrætteligt arbejdede paa at fremme. I alle sine forskellige Arbejdsfelter har han ydet det fortrinlige, og hans Arbejde har ogsaa sat sig varige Frugter.

Han var foruden med de danske dekoreret med flere fremmede Ordener.

Løjtnant F. W. Andersen. Dbm.

EN VETERAN

ILLUSTRERET TIDENDE har fornylig bragt Billeder af 3 90aarige Officerer, vi supplerer idag vor Liste over de militære Jubeloldinge med endnu en, den bekendte Krigsraad, Løjtnant F. W. Andersen, som den 24. ds. fyldte 90 Aar.

Andersen var sin Tids dygtigste Gymnastiklærer, og hans Ry som Fægtemester fløj langt ud over Landet, hans fine Kaardeføring, hans store Erfaring og Dygtighed gjorde ham til den uoverdtrufne Mester, og de tusinder og atter tusinder som har gymnastiseret under ham, eller hvem han har lært at omgaa de blanke Vaaben med Gratie og Kraft, vil i Forening med alle de Medarbejdere, Overordnede og Kolleger, han under sit lange Liv har vundet som Venner, mindes ham med Taknemlighed og Højagtelse.

Fra sit 25de til sit 60de Aar var han Lærer ved Hærens Gymnastikskole, og nogle af vor Idrætsverdens fineste Navne skylder ham deres Uddannelse, saaledes afdøde Paul Petersen og Fægtelejeren Løjtnant Bertelsen, og samtidig var han Gymnastiklærer ved Metropolitanskolen, hvor han virkede i 52 Aar, medens han i 30 Aar var Gymnastiklærer ved St. Petri Drengeskole. Selvsagt har han med sin store Arbejdslyst og Energi, sine glimrende Evner og sin Begejstring haft en mægtig Indflydelse paa dansk Gymnastik, som han i en Tid, hvor man ringeagtede Legemsøvelser, saa at sige ene førte frem, og som gør ham fortjent til at mindes med Veneration af den nu saa blomstrende danske Idræts Udøvere.

Efter Deltagelsen i Trearskrigen dekoreredes Andersen med Dannebrogskorset og udnævntes senere til Løjtnant, og som saadan deltog han i Krigen 1864. Han var med baade ved Isted, Fredericiaslaget og ved Dybbøl. Da han afsluttede sin lange Virksomhed som Gymnastiklærer ved Metropolitanskolen, dekoreredes han med Fortjenstmedaljen i Guld.

Den gamle Kriger og Løjtnant er endnu fuldstændig aandsfrisk og følger med Interesse Idrætsbevægelsen paa dens Sejrsang, og hans Helbred er i Forhold til hans Alder godt, omend han nu yderst sjældent kommer udenfor sin Stues Vægge.

